

Arrest

nr. 61 668 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Shajkofc (gemeente Podujevë) en bent u Kosovaars staatsburger. In 2001 vroeg u asiel aan in Oostenrijk en Zweden omdat de economische situatie in Kosovo na de oorlog niet gunstig was. U keerde vrijwillig terug naar Kosovo. In 2003 wou uw familie dat u huwde met M. P. (...). Kort daarvoor had u uw huidige vriendin F. M. (...) leren kennen en was u een relatie met haar begonnen. Uw familie wist echter niets van die relatie en u werd verplicht om op 12 augustus 2003 met M. (...) in het huwelijk te treden. Hoewel jullie officieel gehuwd waren, bleef zij in haar ouderlijk huis wonen. Uiteindelijk kwam zij toch bij u wonen, zij

het voor slechts twee maand. Uw weigering om M. (...) als uw echtgenote te aanvaarden zorgde voor spanningen met de familie P. (...). Intussen bleef u M. (...) in het geheim zien. Zij wist niets van uw gearrangeerde huwelijk af en jullie spraken regelmatig af in Prishtinë. Eén keer hadden jullie in Podujevë, toen jullie aan het wandelen waren, het gevoel achtervolgd te worden en gaven jullie dit bij de politie aan. De spanningen met de P.'s (...) bereikten op 2 oktober 2007 een hoogtepunt. Toen werd u in Podujevë op straat beschoten door familieleden van M. (...). De politie kwam toen tussen waardoor het ergste kon worden vermeden. Na dit incident kwamen leden van beide families samen en werd een bloedwraak tegen u uitgesproken. Enkel u werd door deze bloedwraak geviseerd, gezien de band tussen uw familie en de familie P. (...) goed was. Door die bloedwraak kon u M. (...) niet meer zo vaak opzoeken, waardoor zij uiteindelijk te weten kwam dat u gehuwd was. Zij vergaf het u en jullie bleven jullie relatie verder zetten. Wel vertelde M. (...) dit aan haar moeder. Zo kwamen jullie te weten dat jullie families in een oude bloedwraak met elkaar verwickeld waren omwille van een stuk grond en dat ze jullie relatie nooit zouden goedkeuren. Dit werd ook duidelijk toen jullie vaders elkaar in 2007 op straat tegenkwamen en hierover discussieerden. U werd hierom op 22 oktober 2008 door uw ooms S. (...) en D. (...) geslagen waarna u voor verzorging naar de dokter moest. Toen M. (...) eind 2008 zwanger werd en jullie families dat te weten kwamen, begonnen de problemen pas echt. M. (...) kreeg dreig telefoons van uw familie. Beide families drongen aan op een abortus. Eind december 2008 ging u daarom samen met uw vader en M. (...) naar een dokter in Fushë Kosovë. Volgens de dokter was het echter al te laat om een abortus uit te voeren. Uw vader werd onwel en moest opgenomen worden, maar om uw familie te bewijzen dat een abortus echt niet meer mogelijk was, gingen jullie met uw broer diezelfde dag nog naar een andere dokter in Mitrovicë. Ook hij wou niet tot een abortus overgaan. De verstandhouding tussen M. (...) en haar familie bleef slecht en op oudejaarsavond 2008 werd ze door haar vader, broer en oom geslagen. Ze kreeg wel nog de steun van haar moeder. Ze ging uiteindelijk in haar zevende maand zwangerschap bij haar tante wonen. Daar kon ze echter maar twee weken blijven en van dan af verbleven jullie samen in hotels. Op 6 april 2009 verliet ze Kosovo om zichzelf en jullie ongeboren kind tegen jullie families te beschermen. Ze vluchtte naar België. U kon niet samen met haar vertrekken omdat jullie niet voldoende geld hadden. Een vriend gaf uiteindelijk het nodige geld en op 24 april 2009 kon u eveneens Kosovo verlaten. Op 27 april 2009 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde. In België nam u contact op met een advocaat in Kosovo die voor u de officiële echtscheiding met M. (...) regelde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt in Prishtinë op 29 november 2001; een kopie van uw UNMIK-geboorteakte, uitgereikt in Podujevë op 19 december 2003; een kopie van uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt in Podujevë op 1 oktober 2009; een kopie van uw Kosovaarse rijbewijs, uitgereikt op 16 januari 2009; een kopie van uw UNMIK-huwelijksakte, uitgereikt in Podujevë op 26 augustus 2005; een kopie van uw Kosovaarse huwelijksakte met echtscheidingsclausule, uitgereikt in Podujevë op 4 november 2009; een kopie van getuigenverklaringen over uw slechte relatie met de familie van M. (...), d.d. 17 oktober 2009; een kopie van een politierapport, d.d. 2 oktober 2007; een kopie van de aan uw advocaat toegekende volmacht om uw echtscheiding te bepleiten; een kopie van het vonnis, d.d. 2 oktober 2009, waarbij uw echtscheiding (met onderlinge toestemming) uitgesproken werd; een kopie van een Kosovaars medisch attest over de door uw ooms aangebrachte verwondingen, d.d. 22 oktober 2008; en een Belgisch medisch attest in verband met de medische problemen van uw zontje, d.d. 2 juni 2009.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u vreest vermoord te worden door de families P. (...) en F. (...).

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk met de familie P. (...) in een levensbedreigend conflict verwickeld te zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken repte u immers met geen woord over dit conflict. U sprak er enkel over de bedreigingen van de familie van uw huidige partner. Uw rechtvaardiging voor deze voorname omissie, met name dat u door de geboorte van uw zontje de dag ervoor dit was vergeten te vermelden, is hiervoor niet afdoende, gezien uw verklaringen dat dit conflict één van uw grootste zorgen is en dat er dus redelijkerwijs vanuit kan worden gegaan dat u een dermate belangrijk conflict reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt. Dat er aan dit conflict slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat er aan de authenticiteit van de kopie van het politierapport, d.d. 2 oktober 2007, dat u neerlegde ter staving van een incident waarbij u door uw schoonfamilie beschoten werd, ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden. Naast het feit dat u tot op heden het originele politierapport niet

voorlegde, hoewel u dit uitdrukkelijk gevraagd werd en u nog steeds contacten met uw advocaat in Kosovo, die volgens uw verklaring dat document bij de politie opvroeg, onderhoudt (CGVS I, p. 10), is het hoogst bevreemdend dat er in het document, d.d. 2 oktober 2007, reeds vermeld wordt dat u omwille van de wraakacties van de familie P. (...) naar het buitenland bent gevlucht. Volgens uw verklaringen heeft u Kosovo pas in april 2009 verlaten. Gevraagd naar een verklaring hiervoor suggereerde u dat een deel van het politierapport op een latere datum is opgemaakt, maar dat de datum vergeten werd (CGVS I, p. 10). Het is echter onwaarschijnlijk dat een officiële instantie een dergelijke fout zou maken. Hierdoor komt de authenticiteit van dit document op de helling te staan en wordt de geloofwaardigheid van uw conflict met de P.'s (...) ernstig ondermijnd. Dat de geloofwaardigheid van dit conflict, dat u zelf als "bloedwraak" definieerde (CGVS II, p. 10), ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit uw verklaring dat enkel u door de familie P. (...) geïdenticateerd werd en dat de verstandhouding met de andere leden van uw familie en de familie P. (...) goed is (CGVS II, p. 10). Het is onwaarschijnlijk dat bij een bloedwraak beide families een goede verstandhouding hebben en dat slechts één familielid geïdenticateerd wordt. Dit blijkt immers uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volgens de regels van de Kanun, i.e. het traditionele Albanese gewoonterecht dat ondermeer bloedwraak regelt, worden alle mannelijke familieleden van degene die verantwoordelijk is voor de aanleiding van de bloedwraak geïdenticateerd. Het is overigens hoogst bevreemdend dat – in tegenstelling tot uw bewering dat M. (...) van deze bloedwraakzaak op de hoogte was – uw partner M. (...) zelf aangaf niet te weten of u al dan niet in een bloedwraak verwickeld was (CGVS II, p. 11; CGVS partner, p. 9). Dat ze hiervan niet op de hoogte zou zijn is des te merkwaardiger gezien bloedwraak – voor de personen die in een vendetta betrokken zijn – een gigantische impact op hun dagelijkse leven heeft, zoals ook uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt. Bovenstaande bevindingen ondergraven dan ook fundamenteel uw bewering dat u in een vendetta met de P.'s (...) verwickeld zou zijn.

Wat betreft het conflict met de familie F. (...) dient vooreerst te worden gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner die de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees sterk ondermijnt. Jullie vreesden voor jullie leven en het leven van jullie toen ongeboren kind omdat jullie families tegen jullie relatie waren (CGVS I, p. 5; p. 9; CGVS II, p. 2-5; CGVS I partner, p. 4; CGVS II partner, p. 3). Volgens uw verklaringen bracht uw vader jullie ergens eind 2008 naar een gynaecoloog in Fushë Kosovë om te controleren of M. (...) wel echt zwanger was. Toen dit waar bleek te zijn, wilde uw vader het kind laten weghalen, maar daarvoor was het volgens de dokter al te laat. Uw vader werd onwel en daarop trokken jullie dezelfde dag met uw broer naar een andere gynaecoloog in Mitrovicë, waar er opnieuw over een abortus gesproken werd (CGVS III, p. 2-3). Volgens uw partner M. (...) was het op 5 januari 2009 toen u samen met haar, uw vader en broer naar de gynaecoloog ging in Fushë Kosovë. Zij raakte bij die gynaecoloog zo overstuur toen ze uw vader over een abortus hoorde praten, dat ze alleen wegluchtte en zonder u naar Prishtinë lifte. Ze heeft u die dag niet meer gezien waardoor ze die dag dan ook logischerwijs niet meer samen met u naar een tweede gynaecoloog kon gaan (CGVS II partner, p. 7). Deze manifeste tegenstrijdigheid over een dergelijke cruciale gebeurtenis – de discussie betreffende de zwangerschap van uw partner en een eventuele abortus – ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat de door u aangehaalde problemen met uw familie en de familie van M. (...) enkel van intrafamiliale en interpersoonlijke aard zijn. Uw familie en de familie van M. (...) aanvaardden jullie relatie niet omwille van een oude bloedwraak (CGVS I, p. 5; p. 9; CGVS II, p. 2-5; CGVS I partner, p. 4; CGVS II partner, p. 3). Uzelf had niets met die bloedwraak te maken, maar omwille van die oude vete werd jullie relatie niet aanvaard en werden jullie daarom ook bedreigd door jullie eigen en elkaars familie (CGVS II, p. 5-6, CGVS II partner, p. 5; p. 7). Bovendien verklaarden u en uw partner behalve met jullie families met niemand anders problemen te hebben (CGVS II, p. 11; CGVS II partner, p. 9). U heeft bovendien niet aangetoond dat u, als etnische Albanees, als gevolg van de door u aangehaalde interpersoonlijke problemen of eventuele problemen in de toekomst met die families geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U heeft geen melding gemaakt van uw problemen met uw familie en de familie van M. (...) bij de lokale of de internationale autoriteiten in Kosovo (CGVS II, p. 5; CGVS II partner, p. 6). Uw verklaringen dat mochten jullie dat wel gedaan hebben, ze misschien iemand zouden hebben opgepakt en dat de situatie dan alleen maar erger zou worden (CGVS II, p. 5) en dat ze u anders zouden vermoorden omdat u door uw familie als verrader zou worden aanzien (CGVS II, p. 6) zijn niet afdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. De autoriteiten kunnen immers vanzelfsprekend niet optreden indien ze niet op de hoogte gebracht worden van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de

politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er dient tot slot gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals reeds aangehaald, niet heeft gedaan.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u en uw partner M. (...) wel één keer bij de politie een klacht hebben ingediend toen jullie het gevoel hadden achtervolgd te worden tijdens een wandeling in Podujevë (CGVS III, p. 2; CGVS II partner, p. 6). Volgens de verklaringen van uw partner werden jullie door de politie niet geholpen vermoedelijk omwille van haar familieband met E. S. (...), een gezochte crimineel in Kosovo (CGVS II partner, p. 6). Deze uitleg is evenwel onafdoende, gezien haar verklaringen gebaseerd zijn op vermoedens. Bovendien gaf de politie aan dat ze de zaak zou onderzoeken, zelfs al hadden jullie geen bewijzen (CGVS II partner, p. 6). Dat er door de politie niet meteen resultaat geboekt werd, kan te wijten zijn aan verschillende factoren, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan bewijs, enz. Hieruit kan evenwel niet meteen een onwil vanwege de politie om jullie te beschermen afgeleid worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt niet getwijfeld. De door u neergelegde documenten in verband met uw echtscheidingsprocedure bevestigen uw recente scheiding van M. P. (...). Hieruit kan evenwel niet meteen een conflict tussen u en de P.'s (...) worden afgeleid, integendeel. Uit het vonnis en uit de aan uw advocaat toegekende volmacht blijkt veeleer dat de echtscheiding met onderlinge toestemming gebeurde. De getuigenverklaringen over uw relatie met de familie van M. (...) vertonen een gesolliciteerd karakter – ze werden door familieleden opgesteld (CGVS I, p. 9) – en kunnen dan ook bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken weerhouden worden. Uw Kosovaars medisch attest toont aan dat u op 22 oktober 2008 verzorgd bent aan uw hoofd en lichaam. Het vermeldt dat u werd aangevallen door onbekenden. Dit vormt dan ook geen bewijs als zou u die kwetsuren opgelopen hebben door slagen van uw ooms omwille van uw relatie met M. (...) (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6). Hoe dan ook doet dit document geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u hierom geen klacht bij de Kosovaarse autoriteiten zou kunnen indienen. Het Belgisch medisch attest toont aan dat uw zoon, die in België geboren is, gezondheidsproblemen heeft en hier wordt opgevolgd. Deze door u aangehaalde medische problemen van uw zoon houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielfreelaas betreft zich steunt op dezelfde asielfreelaas als deze van haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen roepen in een enig middel de schending in van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Daarnaast beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partijen gaan hierbij in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Bovendien tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Betreffende de zogenaamde tegenstrijdigheden omtrent het conflict met de familie van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), benadrukken verzoekende partijen dat zij ook maar mensen zijn en geen computers die alles feilloos kunnen opslaan en reproduceren. Dienvolgens kunnen zij zich weleens vergissen qua datum, tijdstip of gebeurtenissen. Het totaalverhaal primeert evenwel op deze inconsistenties. Zo dient rekening te worden gehouden met de ziekte van hun zoon, hetgeen veel stress met zich meebrengt en een aanzienlijke invloed uitoefent op hun geheugen. Om alle misverstanden te vermijden, onderstrepen zij dat enkel de versie van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) correct is en verzoekster zich omwille van voornoemde stresssituatie had vergist.

De Raad erkent dat een verhoor gewoonlijk gepaard gaat met een zekere mate van stress en ziet tevens in dat verzoekende partijen bezorgd zijn om hun zieke zoon. Niettemin dient te worden aangestipt dat deze enigszins gespannen toestand verzoekende partijen op generlei wijze ontslaat van

de plicht hun relaas zo correct mogelijk uiteen te zetten. Van partners die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten, is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). De verwijzing van verzoekende partijen naar één versie van de verklaringen – met name deze van verzoeker – is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Waar verzoekende partijen opmerken dat het totaalverhaal van belang is en zij aldus lijken te insinueren dat de aangehaalde inconsistenties slechts bijkomstigheden betreffen, merkt de Raad op dat zij in het verzoekschrift expliciet aangeven dat zij Kosovo moesten ontvluchten *“om het leven van hun zoon te kunnen redden”* (verzoekschrift p. 5). Verzoeker beweerde zelf: *“wanneer ik begreep dat de veiligheid van mijn vrouw en kind die ze droeg in gevaar waren, besloot ik om weg te gaan”*, en dit ondanks het feit dat hij van zijn land houdt en zeker niet zomaar naar het buitenland zou vertrekken (administratief dossier verzoeker, stuk 5, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 9). De doktersvisites, die in het kader van de vete tussen beide families werden opgelegd om over te kunnen gaan tot een abortus, zetten verzoekende partijen erg onder druk en noopten hen ten slotte om hun land te verlaten teneinde hun ongeboren zoon – en zichzelf – te redden. De vaststelling dat verzoekende partijen flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent deze cruciale kwestie – het tijdstip van het bezoek aan de gynaecoloog, hetzij voor of na de jaarwisseling, en het al dan niet bezoeken van een tweede gynaecoloog – hetgeen zij trachten te temperen door simpelweg naar één versie te verwijzen, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de zogenaamde vete tussen hun families.

2.2.5. Betreffende het conflict tussen verzoeker en zijn voormalige schoonfamilie betogen verzoekers het volgende.

2.2.5.1. In verband met de motivering dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij tevens in een levensbedreigend conflict is verwickeld met de familie van zijn voormalige echtgenote, gelet op het feit dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan geen enkele melding maakte, claimt verzoeker dat er geen rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke situatie. Immers, de dag voor het verhoor beviel zijn huidige partner van een zoon die ernstig ziek is, hetgeen van verzoeker logischerwijs een bezorgde vader maakte. Voorts wijst verzoeker op de context waarbinnen het verhoor plaatsvond. Verzoeker was namelijk nog steeds erg aangedaan van de druk van familieleden om abortus te plegen, zodat hij onder stress stond en in gedachten verzonken was tijdens het slechts een half uur durende verhoor.

De Raad herhaalt dat stress, naar aanleiding van het verhoor en de ziekte van een kind, niet verhindert dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat hij op een correcte en nauwkeurige wijze zijn relaas uiteenzet. Dit dient reeds van bij het eerste verhoor te gebeuren. Immers, de Raad gaat er in redelijkheid vanuit dat de belangrijkste feiten die een asielzoeker verklaart te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder de bloedwraak uitgeroepen ten aanzien van verzoeker, waardoor hij op elk moment door iemand van zijn ex-schoonfamilie kon worden vermoord – in het geheugen van de betrokkene zouden zijn gegrift en hij deze cruciale gebeurtenissen weergeeft ter beantwoording van de vragenlijst die werd ingevuld en ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker terloops vermeldt dat dit interview *“nog geen half uurtje heeft geduurd”*, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoeker de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier verzoeker, stuk 19, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoeker dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat hij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar zijn land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat

verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. De omissie van een dermate uiterst wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas, dat pas voor het eerst ter sprake wordt gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde problemen met de familie P.

2.2.5.2. Waar verzoekende partijen aangaande het argument dat bloedwraak niet gericht kan zijn tegen slechts één familielid betogen dat de Kanun niet steeds overeenstemt met de huidige werkelijkheid en op heden bloedwraak gericht kan zijn tegen één familielid stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die op generlei wijze met enige concrete informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie (administratief dossier verzoeker, stuk 24, deel 8, 9 en 10) waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering betreffende de voorgehouden problemen met de familie P. als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit onderdeel van de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde omissie, onwetendheid in hoofde van verzoekster, het systeem van de bloedwraak volgens de Kanun, de vaststelling van de echtscheiding met onderlinge toestemming en de ontstentenis van een authentiek politierapport op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van dit onderdeel van het asielrelaas eveneens wordt ondermijnd.

2.2.5.3. Verzoekende partijen verkondigen verder dat verzoekster weliswaar niet de reden, maar wel het bestaan van verzoekers moeilijkheden met zijn voormalige schoonfamilie kende.

De Raad constateert evenwel dat verzoekster op de vraag of haar partner verwickeld was in een bloedwraak antwoordde "*ik weet het niet*" (administratief dossier verzoekster, stuk 5, CGVS verhoor 10/01/2011, p. 9). Met betrekking tot de problemen die verzoeker kende naar aanleiding van zijn gearrangeerde huwelijk, geraakte zij niet verder dan gewag te maken van bedreigingen en kon zij evenmin de naam van verzoekers ex-schoonfamilie meedelen (administratief dossier verzoekster, stuk 5, CGVS verhoor 10/01/2011, p. 8). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster, die al sinds 2003 een koppel vormt met verzoeker en zichzelf sinds 2008 als zijn – zij het niet officiële – echtgenote beschouwt (administratief dossier verzoekster, stuk 12, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 3), in het ongewisse zou blijven over de exacte draagwijdte van de problemen waarmee haar partner kampte naar aanleiding van zijn gedwongen huwelijk met een andere vrouw, en zij niet eens met zekerheid zou kunnen bevestigen of hij onder een bloedwraak gebukt gaat, gelet op de enorme impact die dit zou uitoefenen op zijn – en bijgevolg ook haar – dagelijkse leven.

2.2.5.4. Verzoekende partijen werpen voorts op dat de problemen met verzoekers voormalige schoonfamilie geïllustreerd worden door een kopie – verzoekers zouden helaas nooit het origineel hebben gehad – van het politierapport dat werd opgesteld nadat verzoeker in oktober 2007 door enkele leden van deze familie werd beschoten. Het feit dat de politie een datum is vergeten te vermelden, is niet onwaarschijnlijk, gelet op het feit dat politiediensten nu eenmaal niet onfeilbaar zijn en evengoed fouten kunnen maken. Bij ernstige twijfel diende verwerende partij een officieel onderzoek omtrent de authenticiteit te bevelen in plaats van zomaar te stellen dat er geen rekening kan worden gehouden met dit document.

Verwerende partij constateerde dat het originele exemplaar van dit politierapport niet werd neergelegd. Terecht werd erop gewezen dat er aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend vermits zij gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Echter, dit was niet de enige reden om het document van elke bewijswaarde te beroven. Verwerende partij stelde immers vast dat dit zogenaamde bewijsstuk d.d. 2 oktober 2007 reeds vermeldt dat verzoeker omwille van wraakacties uitgaande van zijn ex-schoonfamilie naar het buitenland is gevlucht, hetgeen volstrekt onverenigbaar is met verzoekers verklaring als zou hij pas anderhalf jaar later, in april 2009, Kosovo verlaten hebben. Verwijzen naar de slordigheid van een ander, die bovendien een officiële instantie uitmaakt, volstaat niet om dit markante verschil in datum te verklaren. De Raad wijst verzoeker erop dat hij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij ter ondersteuning van zijn asielrelaas neerlegt en dat dit document niet van aard is de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen, doch, integendeel, er verder afbreuk aan doet. Verwerende partij concludeerde derhalve

terecht dat aan dit document geen enkele waarde kan worden gehecht, zonder de noodzaak hieromtrent een aanvullend onderzoek te bevelen.

2.2.5.5. De Raad merkt ten slotte op dat verzoekende partijen de motivering dat de echtscheidingsdocumenten eerder wijzen op een echtscheiding met onderling toestemming – hetgeen impliceert dat verzoekers ex-echtgenote zich akkoord verklaarde met de breuk, waardoor een aantasting van de eer niet aan de orde is – geheel ongemoeid laten, zodat zij als vaststaand en onbetwist wordt beschouwd.

2.2.6. In verband met de motivering dat verzoekende partijen geen beroep deden op een officiële instantie teneinde nationale bescherming te verkrijgen, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat zij zich indertijd tot de politiediensten hebben gericht, maar dit geen enkel resultaat opleverde. Verzoekster vermoedt dat dit het gevolg is van haar familiale banden met E.S., een gezocht crimineel in Kosovo. Hoewel verwerende partij hier geen belang aan hecht, zijn familiale banden erg belangrijk in Kosovo. Bovendien kan men moeilijk verwachten dat verzoekers andermaal een klacht indienen bij de politie terwijl het leven van hun op dat moment ongeboorn zoon wordt bedreigd door beide families.

De Raad wijst er vooreerst op dat, indien men enig geloof zou hechten aan het opgeworpen relaas, *quod non*, internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat de blote bewering dat het uitblijven van enig resultaat na de door verzoekers ingediende klacht te wijten zou zijn aan verzoeksters banden met E.S. in het verzoekschrift op generlei wijze wordt geconcretiseerd of gestaafd met objectieve bewijsstukken. Uit de vaststelling dat deze eenmalige klacht niet het beoogde resultaat opleverde, kan niet *ipso facto* worden afgeleid dat de politie geen bescherming kon of wilde bieden. Verzoekster gaf immers zelf aan over geen enkel bewijs te beschikken, hetgeen politieel onderzoek logischerwijze erg gecompliceerd maakt.

De uitgebreide motivering van verwerende partij aangaande de verbeterde werking van de Kosovaarse politie wordt evenmin ontkracht door eenvoudigweg te poneren dat nog steeds verdere hervormingen nodig blijven. Verwerende partij erkent dit overigens. De Raad merkt op dat verzoeker bovendien zelf aangaf dat de beweerde aanslag op zijn leven door zijn voormalige schoonfamilie in oktober 2007 goed afliep dankzij het snelle en efficiënte ingrijpen van een politieofficier (administratief dossier verzoeker, stuk 4, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 10), waardoor voormelde vaststellingen worden bevestigd. Voorts wordt de Kosovaarse politie actueel bijgestaan door verscheidene internationale organisaties, zoals onder meer Eulex en de OVSE.

De Raad ziet ten slotte niet in hoe de dreigende abortus verzoekende partijen zou verhinderen verdere hulp in te schakelen. Integendeel, van bezorgde ouders zoals verzoekende partijen kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij tot het uiterste zouden gaan om hun ongeboorn kind te beschermen. Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoeker, ondanks de opgeworpen problemen, erg aan zijn land gehecht is (zie punt 2.2.4.) en er verscheidene, door verwerende partij geciteerde instanties voorhanden zijn om bescherming te verlenen indien dit nodig zou zijn. De vaststelling dat verzoekende partijen zich sinds de zwangerschap van verzoekster geen enkele keer de moeite getroostten om hun penibele situatie bij de autoriteiten aan te kaarten zodat het gezin ongedeerd in Kosovo kon verblijven, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun relaas.

Waar verzoekende partijen tenslotte stellen dat zij hun land van oorsprong niet zouden hebben verlaten “indien zij 100 % zekerheid hadden dat zij en hun op dat moment ongeboorn zoon in veiligheid waren of dat deze 100 % veiligheid kon worden gegarandeerd door de politiediensten of door andere instanties” wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is absolute bescherming te bieden.

2.2.7. Aangaande de motivering dat de problemen van verzoekende partijen van interpersoonlijke en intrafamiliale aard zijn en als dusdanig niet onder het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ressorteren, betogen verzoekende partijen dat bloedwraak per definitie interpersoonlijk en intrafamiliaal is, doch de autoriteiten hiervoor geen bescherming kunnen geven, waardoor deze situatie wel degelijk valt onder voornoemd Verdrag. Verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat wanneer verzoeker iets zou overkomen, verzoekster en haar ongebooren zoon alleen achter zouden blijven en omwille van de situatie tussen de families bij niemand terecht zou kunnen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen aldus erkennen dat hun probleem louter van interpersoonlijke en intrafamiliale aard is. De blote bewering als zouden de autoriteiten daarvoor geen bescherming kunnen bieden, wordt op generlei wijze met concrete, objectieve informatie ondersteund. Integendeel, uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk toegang hadden tot verscheidene officiële instanties om hun problemen aan te kaarten, doch zij hier op volstreekte wijze aan hebben verzaakt (punt 2.2.6.).

2.2.8. Ten slotte gaan verzoekende partijen niet akkoord met de waardering van de door hen aangebrachte stukken. Zo poneren zij dat de houding van verwerende partij betreffende de verklaringen van familieleden van verzoeker tegenstrijdig is. Verwerende partij vraagt immers telkens documenten ter ondersteuning van het relaas, maar de door verzoekende partijen neergelegde stukken worden niet aanvaard wegens het gebrek aan objectiviteit. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat verklaringen van mensen die op de hoogte zijn van hun problemen logischerwijze tot hun vrienden- of familiekring behoren, zodat zij in de visie van verwerende partij nooit objectief kunnen zijn.

Aangaande het medische attest, dat werd opgesteld nadat verzoeker door familieleden van verzoekster in oktober 2008 in elkaar werd geslagen, argumenteren verzoekende partijen dat dit attest logischerwijze geen gewag maakt van de namen van de belagers. De vermelding dat de blessures waren veroorzaakt door onbekenden, gold als beste alternatief.

Evenmin kan men verzoekende partijen kwalijk nemen dat zij op niemand beroep kunnen doen om zich bezig te houden met het verkrijgen van meer of aanvullende documenten, gelet op de situatie waarin zij zich bevinden.

De Raad herhaalt allereerst dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf ligt, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dient hij in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen aanbrengen (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekende partijen zijn aldus gehouden ernstige pogingen te ondernemen om contact op te nemen met hun thuisbasis teneinde bewijsstukken te vergaren, te meer daar uit de verklaring van verzoeker blijkt dat hij nog steeds contacten onderhoudt met zijn advocaat in Kosovo (administratief dossier verzoeker, stuk 4, CGVS verhoor 26/10/2010, p. 10). Verzoekende partijen weerleggen niet dat getuigenissen van familieleden ter staving van hun asielrelaas geen objectief bewijswaarde hebben, doch stellen enkel dat zijn niet in de mogelijkheid zijn er andere voor te leggen.

Betreffende het bijgebrachte medische attest wijst de Raad erop dat dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Daarnaast constateert de Raad dat verzoekende partijen evenmin zelf blijken te weten wie de "onbekenden" zijn waarvan sprake is. Immers, tijdens zijn verhoor bij verwerende partij betoogde verzoeker dat het zijn ooms waren geweest die hem hadden geslagen, nadat hij hen openlijk had verteld dat hij met verzoekster verder wilde (administratief dossier verzoeker, stuk 5, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 6), terwijl in het verzoekschrift tot tweemaal toe wordt verwezen naar familieleden van verzoekster, en dus niet van verzoeker, als verantwoordelijken voor zijn slagen en verwondingen (verzoekschrift, p. 7).

Verwerende partij oordeelde derhalve terecht dat de bijgebrachte stukken niet van aard zijn om het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen

op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT